

A bóra, Biljana és az Angyal

Az angyal rám tekintett és megsajnálta. Láta, hogy segítségre van szükségem. Most és ebben a pillanatban. Három óra reménytelen vergődés után átjutottunk a Sveti Rok-alagúton, amely előzőleg legalább öt órát le volt zárva a bóra szélvihar erőssége miatt. De előtte lekanyarodtunk egy mellékútra, mert már nagyon idegesek lettünk, nem bírtuk a gyűrődést. Aztán a pénztárnál a pénztáros említette, hogy végre kinyitották az alagutat. Visszakanyarodtunk az autópályára, majd lassan megpillantottuk az Adriai-tengerpartot. Célba vettük Trogirt. Így van az ember életében is, néha letérünk a fővágányról, s a mellékvágányokra sodródunk, hogy könnyebb legyen a teherviselés. Idővel összeszedjük magunkat és visszatérünk a fővágányra. Néha úgy érzem, hogy nincsenek is vágányok, semmilyen térkép, amihez igazodni kellene. Szabadon játszadozik el velünk az enyhe bóra, majd megerősödik és viharra válik. Sajnos útközben ezt is meg kellett tapasztalnom. Amikor a sztráda szélén megálltunk, nem tudtam kiszállni a kocsimból, a bóra becsapta az orrom előtt a kocsiját. Majdnem megütöttem magamat. Nagy erőfeszítéssel tudtam csak kijutni végre a kocsimból. Olyan ítéletidő volt. Vihar közepette érkez-

tünk meg a tengerpartra. Erős és kiszámíthatatlan volt a bóra. Az angyal megsúgta a pénztárosnak, hogy segítse feloldani bennünk az útlezárás feszültségét.

Az angyal széttárt fehér szárnyaival rám tekintett Trogir főterén, és megsajnálta. Láta, hogy egyedül sétálgatok a főtéren. Nem kérdezte, hogy miért vagyok egyedül. Mindenki csodálattal nézte az angyalt, aki kb. egy méterrel lebegett a járda köve felett. Nemigen dobáltak a turisták aprópénzt a kalapjába, de csodálták őt. Az angyal magabiztos és boldog volt. A fiatalság elixírjét sugározta a járókelőkre, amely gyorsan elmúlik, megfoghatatlanná válik, elvész. Ez a performansz-angyal a fiatalságomra emlékeztetett. Nem tettem fel kérdéseket önmagamnak. Végül is kinek kell beszámolnom az életemről? Az Istennek? Az erkölcsnek? Egyiknek sincsen megszemélyesített formája. A feleletem később mégis kialakult: talán mindkettőnek. Az élet megismételhetetlen. Még ki sem javíthatjuk az elkövetett hibáinkat. És mi marad utánad? Amit a haláloz pillanatáig megtettél. Tetteikben, művekben, emlékekben stb. Az angyal megsúgta ezt nekem Trogir főterén.

Az angyal rám tekintett és megsajnálta, amikor láta, hogy Biljana szomorú. Engemet küldött hozzá, hogy segítsek rajta. Amikor megérkeztünk a Medena Szálloda halljába, azonnal feltűnt nekem az a butik, amelyben Biljana árulta az exkluzív női ruhákat. Első nap nem akartam még belépni hozzá, hiszen először a tengert akartam látni. De estefelé, amikor a vacsora után

Sz. Opre Mária: Vashullámzás

a szobám felé vettem az irányt, mégis megálltam a butik előtt, majd beléptem. Biljana már magyarul fordult hozzám, hiszen hallotta, hogy előzőleg a fiammal magyarul beszéltem. Végre egy a magyar a turisták közül. Az egymásra találás a magyar nyelv miatt jól esett. Jó kiindulópont: bármire, hiszen közös a nyelvünk. Meg, hát az angyal akarata... Másnap újra bementem a butikba, vásároltam egy nyári fehér blúzt. Biljana elmondta, hogy Budapestről jött Trogirba, és három hónapig a butikban fog dolgozni. Turisztikát tanul, de jól jön neki egy kis pénz. Elmondta, hogy rossz napja van, mert közben elhagyta a szereleme, aki nem tudja kivárni, tolerálni ezt a három hónapos távollétet. Megsajnáltam, mert ilyenkor mit is tehettem volna... Láttam, hogy egy kicsit megkönnyebbült. Majd meghívtam este egy koktéllra a tengerpartra, hogy enyhítsem egy kicsit a bánatát. Egyébként én is egyedül voltam. Ez a fiatal lány lassan bizalmasan fordult hozzám. Végre valahára ebben a nagy szállodában fordulhatott valakihez krízishelyzete közepette. Végre valahára én is ebben a nagy szállodában valakivel társaloghattam. Az angyal besegett, összehozott minket. Egyébként nehéz tanácsot adni, hogy mi a jó kapcsolat lényege. Ha valamilyen különös vonzalom miatt ragaszkodunk egy meghatározott típusú férfihoz / nőhöz, tudnunk kell, hogy a párkapcsolatok nem az egónkat akarják kielégíteni vagy boldoggá tenni. Az ego szintjén a partner csak egy árucikk. Amelie Fried egyszer a következőket mondta: „Ideális kapcsolatról akkor beszélhetünk, ha saját neurózisaink illenek partnerünk neurózisaihoz.” Ez azonban csak az ego szintjén érvényes. Ha csak ezen a szinten keresünk hasonlóságokat, szem elől tévesztjük a kapcsolatok valódi értelmét: ha fellelkesülünk a köztünk lévő hasonlóságok láttán, csalódottak leszünk a különbözőségek miatt. Az egónk annyira elvakít minket, hogy elszalasztjuk megkövetelni a kapcsolattinktól a közös spirituális fejlődést és a feltétel nélküli szeretetet. Mindezt elmondtam Biljanának is koktélozás közben a tengerparti vendéglő teraszán.

Az angyal rám tekintett és megsajnálta. Az angyal én voltam. Álltam a tengerparton, lent a mélyben morajlott a naplementében a kék tenger. Széttártam a karjaimat és az ég felé emeltem. Ádám fiam ült Mónikával a kősziklán. Beszélgettek. Üdvözöltem őket, majd megáldottam őket. Minden tökéletes volt, minden olyan megismételhetetlen. Az anya, aki szertartásszerűen átadja szeretetét és áldását a fiatal párra. Annyi minden volt ebben az áldásban: valami, ami megszűnt bennem, valami, amit már átvettek tőlem, valami, amit anyaságomból adtam át a fiatal lánynak. Valami, ami megoldódott, felol-

dódott, ami átváltozott bennem. Megtörtént, mint egy színházi jelenetben. Ádám nem értette az első pillanatban, később elfogadta a neki szánt jelentet. Meg kellett, hogy történjen. Valami, amit meg kellett értenem a világmindenségből. Nekem kellett megértenem. Én voltam az őrzőangyaluk abban a pillanatban. Aztán már nem volt rám szükségük. Megértettem. Ez egy kicsit fájdalmas mozzanat volt. Továbbléptem, s folytattam a sétámat a csendes tengerparton.

Sz. Opre Mária: Szecesszió